

Стеха. Женитесь?

Хома. Еге!

Стеха. На мені?

Хома. Як коржа, так коржа! — Як спечемо, так і дамо. Уже ти мені в печінках сидиш з своїми витребеньками.

Стеха. Які тут витребеньки?

Хома. Ну, добре, добре! тільки слухай. Треба діло скомпонувати так, щоб вона не знала, від кого старости; а то — чого доброго — усе піде шкереберть.

Стеха. Та вже мені не вчить ся, як ділом повернуть. Наговорю такого дива мойй паничці, що твій кобзар. Старий, скажу, чоловік, як подумавш, усім, усім краще від молодого. Молодий . . . та що й казати? нікуди не годить ся, а до того ще докучливий та ревнивий, а старий тихий, тихий і покірний.

Хома. Так, так! О, ти дівка розумна! Іди-ж до Галі, та гляди — гарненько побалакай з нею!

Стеха. А потім, чи можна мені буде піти на вечорниці? Я вже зовсім упоралась. Пустіть, будьте ласкаві, хоч в останній разочок?

Хома. У тебе тільки й на думці, що вечорниці. О, вже мені та Мотовилиха!

Стеха. Мотовилиха? Чи не казала вам вона, стара паплюга, чого? Що-ж, що я з козаками танцюю? А як ви жартуєте з молодіцями, так я й нічого!

Хома. Іди ж, іди, та поклич мені Галю, а затим сама полагаю рушники!

Стеха. Та вже усе на-поготові. *(Виходить.)*

Хома. Злигався я з діволом . . . *(Оглядається.)* Що-ж? не можна без цього. У такому ділі як не верти, треба або чорта, або жінки. *(Помовчавши трохи.)* Чого доброго! ще може й мене обдурить, тоді і остав ся на віки вічні в дурнях. Та ні, лиха матері! Аби-б тільки ти мені своїми хитрощами помогла поріднитися з полковником, а там уже що буде — побачимо. Иш ти, мужичка!

куди кирпу г
собі, голубко
Закинь тільки
полковника!
поріг, то ми й
а може у са
булавою! і сл
твое! А пуш
хоч не показ
тобі й сотни
мене буде ве
друге; за це
Хиба-ж, як г
як про чорноб
від огня пода
карих очах, а
а не дурнем!

Галя *(весе)*
довго барили

Хома. Та
ти не всі стрі
Послухай! М
ділі. Ти знає

Галя. Сьо
самісіньке Рі

Хома. Та
Гляди-ж, не

Галя. Як
Ось послухай!

Сміх та й год

Хома. А
Галя. Ка

далебі не скаж
говорить.

Хома. Хі

молодого.